



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 540/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Jarabica, s. r. o., Kutlíkova 17, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava I (pôvodne Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-2T/9/2015 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2T/9/2015) takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-2T/9/2015 (pôvodne vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2T/9/2015). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie 15 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresná prokuratúra Bratislava III podala 21. januára 2015 okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa (pre v ústavnej sťažnosti bližšie nešpecifikovaný trestný čin, pozn.), o ktorej nebolo do podania ústavnej sťažnosti (t. j. do 7. októbra 2024, pozn.) rozhodnuté. Po implementácii tzv. novej súdnej mapy (t. j. od 1. júna 2023) je predmetná vec vedená na mestskom súde.

3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že mestský súd (resp. pôvodne okresný súd) v napadnutom konaní spôsobil zbytočné prieťahy. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na to, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá napadnuté trestné konanie v jeho trestnej veci na mestskom súde (resp. pôvodne

na okresnom súde, pozn.) už viac ako 9 rokov, z čoho zbytočné prietahy trvali spolu takmer 2 roky. V tejto súvislosti sťažovateľ konkrétne poukazuje na to, že označené právo bolo porušené najmä v nasledujúcich prípadoch: a) od 27. júla 2016 do 12. októbra 2016 (hlavné pojednávanie bolo odročené z dôvodu neúčasti členky senátu), b) od 22. októbra 2018 do 9. januára 2019 (hlavné pojednávanie bolo odročené z dôvodu neúčasti členky senátu), c) od 17. februára 2020 do 2. marca 2021 (hlavné pojednávanie bolo odročené), d) od 20. februára 2024 do podania ústavnej sťažnosti, t. j. do 7. októbra 2024 (hlavné pojednávanie bolo odročené). Sťažovateľ poukazuje na to, že svojím správaním k dĺžke napadnutého konania nijako neprispel.

4. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým konaním, sťažovateľ argumentuje, že mestský súd neoprávnene vydal na sťažovateľa príkaz na zatknutie, keďže napriek tomu, že sťažovateľ mestskému súdu poskytol svoju novú adresu v Bojniciach, mestský súd sťažovateľovi zaslal predvolanie na hlavné pojednávanie na 20. február 2024 na sťažovateľovu starú neaktuálnu adresu v Bratislave. Sťažovateľ zároveň namieta, že napriek tomu, že zásielku si následne 18. marca 2024 prevzal na súde, nebol predmetný príkaz na jeho zatknutie mestským súdom v ten istý deň „odvolaný“.

## II.

### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

#### **III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy:**

7. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

8. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy („Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“) napadnutým konaním (v súvislosti s vydaním príkazu na zatknutie na sťažovateľa) ústavný súd konštatuje, že táto časť ústavnej sťažnosti je už *prima facie* zjavne neopodstatnená, keďže neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi vydaním príkazu na zatknutie v rámci trestného (!) konania a týmto ustanovením ústavy, ktoré fakticky zakotvuje správne súdnictvo (!), resp. právo na prístup k súdu vo vzťahu preskúmaniu rozhodnutí orgánov verejnej správy.

9. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým konaním na jednej strane a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení, a preto ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým konaním odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:**

10. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný. Podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak to ustanovuje zákon o ústavnom súde v § 132 ods. 2 alebo § 142 ods. 2. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákolvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadenom súde, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom, svojím stanoviskom a stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

12. Ústavný súd už opakovane judikoval, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021, I. ÚS 264/2022, II. ÚS 513/2022, II. ÚS 243/2023). Obdobný názor vo vzťahu k porovnateľnej právnej úprave § 91 rakúskeho Gerichtsorganisationsgesetz (zákona o organizácii súdov) zaujal aj Európsky súd pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Holzinger proti Rakúsku z 30. 1. 2001, sťažnosť č. 23459/94, bod 16 a nasl.).

13. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ v rámci nej netvrdil, o to menej preukázal vyčerpanie tohto právneho prostriedku na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

14. Vzhľadom na to, že sťažovateľ nevyužil právny prostriedok ochrany svojich práv, ktorý mu osobitný predpis (Trestný poriadok) účinne poskytuje a na ktorého použitie je oprávnený, bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd na záver dopĺňa, že už uvedené nevyklučuje možnosť sťažovateľa opätovne sa obrátiť na ústavný súd po uplatnení (vyčerpaní) sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ak by sa domnieval, že ňou nedosiahol odstránenie stavu namietaného porušovania svojich práv.

16. Ústavný súd napokon uvádza, že jeho pozornosti neušla ani skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa v texte ústavnej sťažnosti opakovane poukazuje na znenie už neplatného a neúčinného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti do pozornosti právneho zástupcu sťažovateľa dáva, že od 1. marca 2019 (!) sa konanie pred ústavným súdom spravuje novou právnou úpravou – zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 7. novembra 2024**

**Peter Molnár**  
**predseda senátu**